

дикъ, нито помисля да пиши рецепти, а се заемва пакъ съ публицистика, редактира нѣколко книжки отъ „Бълг. Книжици,“ явява се въ Пловдивъ за малко и основава „Журналъ за наука, занаятъ и търговия;“ обикаля България и обръща сериозно внимание върху народния икономическо-етнографически битъ, който отсѣтнѣ описва въ цѣль редъ прѣкрасни статии въ в. *Турция* подъ заглавие: *Нѣколко дена расходка*; тича на Московската Изложба (1861 г.), гдѣто имало и Славянски съборъ, отъ гдѣто като се връща посветява се на двѣ монументални работи, първи по рода си: едната—основание на една съдружествена памучна фабрика въ Пловдивъ, за която добива султанско ираде и покровителство (1866 г.), кроежъ неосжщественъ поради нѣманъе на доста срѣдства; и втората—йоще неоцѣнена прилично у насъ, която принася най-голѣми ползи—съставлението и издаванието на *Френско-български и Българо-френски рѣчникъ*, (1869, 1871 г. Виена). Слѣдъ това той пакъ се мѣрка въ Цариградъ въ редакцията на нѣкои вѣстници, послѣ пакъ въ Пловдивъ, гдѣто приготвя „Книговище за прочитане“ и „Селскій лѣкаръ,“ които взема въ ржка, обикаля България за да ги распродава,—работа, върху която го заварва освобождението. Само едно изрежданье на книгитѣ и списанията му до и слѣдъ освобождението би напълнило цѣли страници отъ този нашъ прѣгледъ.

Ний винжги сми гледали на Богорова като на единъ отъ най-личнитѣ и полезни подвижници българи отъ епохата на нашето възраждане и въ периодическия ни печатъ. Той е билъ и остава първий български вѣстникарь. Нѣщо повече: ние можемъ да го нарѣчемъ *първия български публицистъ*. Че това е вѣрно, нѣма освѣнъ да се погледне на неговата дѣятелность йоще отъ 1840—42 г., когато е издалъ своитѣ: „Български народни пѣсни и пословици,“ „Лици“ на неговата „Прьвоначална граматика“ на минемъ прѣзъ чисто вѣстникарската му и публицистическа дѣятелность, за да свѣршимъ съ послѣднитѣ: „Словения“ и пр. въ които се отдавахъ послѣднитѣ екове на едно сърдце, гаснѣще, но вѣчно будно и неотстѣпчиво прѣдъ народнитѣ потрѣби и злоби на деня...

Богоровъ е единъ великанъ, цѣненъ по заслугитѣ, които е принесълъ на българската култура, като публицистъ и списателъ. Той стои неизмѣримо по-високо отъ Фотинова, доволно по-високо отъ появилитѣ се въ негово врѣме и работили наедно съ него дѣйци. Никой не е задѣвалъ до него тѣй изъ дълбоко и сериозно нѣкои публицистически и общественни въпроси, особенно политико-икономическитѣ както Богоровъ. Вземете